

[Ingerlise Koefoed]

for at kunne blive dikteret at skulle optræde i dem. Jeg mener i hvert fald, at det må være rimeligt, at man forud for optræden som sanger, hvis man er skuespiller, eller som skuespiller, hvis man er sanger, eller som balletdanser, hvis man er operasanger, hvis det nu ellers kunne lade sig gøre, får mulighed for en prøvetid og får en eller anden lønmæssig kompensation for den optræden.

Jeg synes ud fra et publikumssynspunkt, at ideen om søndagsforestillinger er udmærket, men jeg kan godt forstå, at personalet ikke synes, at det er nogen særlig god idé, især fordi man føler, at man mangler personale til at påtage sig flere opgaver end dem, der ligger inden for ugens 6 andre dage, og vel også igen, fordi man mener, at man på en eller anden måde må have en erstatning.

Jeg tror – men det bliver selvfølgelig en trossag – at man kunne have forhandlet sig igennem, og jeg vil gerne støtte hr. Bernhard Baunsgaard, når han opfordrer ministeren til hurtigt at prøve at få genoptaget forhandlingerne. Jeg tror, at personalegrupperne i mange år har været meget smidige, meget mere smidige, end man har kunnet læse sig til i mange mere eller mindre skjulte angreb på personalegrupperne, men jeg ved også, at man ved denne fremgangsmåde kan komme til at gøre arbejdet både i ombygningsperioden og efter ombygningen meget besværligt, sådan at f.eks. de ulemper, som kan være forbundet med at spille på Nye Scene, vil give endnu større utilfredshed end ellers. Der er nemlig en forbindelse imellem arbejdsklima og arbejdsglæde og mod på at klare nogle vanskeligheder, som man heller ikke må overse, når man taler om kunstnerisk personale.

Om publikum, som fru Mette Madsen sagde at vi ikke har talt ret meget om i denne forbindelse, har selvfølgelig også krav på, at de mennesker, der arbejder på Det kgl. Teater, har så gode arbejdsvilkår, at det arbejde, de laver til glæde for publikum, bliver så godt som muligt.

Jeg vil altså stadig opfordre til, at man lader være med at gå videre med ombygningen, indtil man i hvert fald har fået gang i forhandlingerne igen. Jeg tror, at man med smidighed kunne få gang i dem, og jeg tror altså ikke, at der behøvede at være så langt imellem ministeren og personalet, som det af og til kunne se ud til.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg vil starte dér, hvor fru Ingerlise Koefoed sluttede, og sige: nej, det tror jeg egentlig heller ikke der er, men det er, som om der eksisterer en barriere, det er svært at komme over. Jeg synes, at de 2 eksempler, fru Ingerlise Koefoed nu nævnte på ændringer, hvor fru Ingerlise Koefoed sagde, at hun forstod personalegruppernes reaktioner, viser, at der er disse barrierer.

Det ene af eksemplerne var spørgsmålet om søndagsforestillinger: det var vel heller ikke rimeligt, at man nu skulle til at inddrage søndagene, osv. Dertil vil jeg gerne sige: nej, men den regel om søndage eksisterer i dag. Den bliver ikke udnyttet, fordi man økonomisk ikke har mulighed for at lave forestillinger om søndagen, fordi der skal alle mulige tillæg til til teknisk personale osv. Det, man gør, er bare, at man lader reglen om søndagsforestillinger stå uændret. Der er fortsat ikke planer om det, for det har man sikkert heller ikke penge til det første par år på Det kgl. Teater. Man har bare ikke ønsket for al evighed at fraskrive sig muligheden for, hvis der engang bliver råd, at tage disse forestillinger op. Det vil sige, at der er ingen ændring i status quo.

Det andet, fru Ingerlise Koefoed nævnte, drejede sig om medvirken i anden kunstart. Det er lidt indviklet, det her, for det med at medvirke i anden kunstart uden vederlag betyder, så vidt jeg har forstået, at en balletdanser f.eks. skal danse ballet i en opera. Det betyder ikke, at vedkommende skal synge i en opera eller spille skuespil i et skuespil. Det betyder, at vedkommende skal medvirke i en anden kunstart, men i sit eget fag. Dér er ikke vederlag. Men hvis man f.eks., hvad der ikke er særlig sandsynligt, skal have en balletdanser til at synge i en opera – fri os for det måske, men et tænkt eksempel – så er der vederlag.

Der er altså nogle forskelle her, som er temmelig hårfine, og hvor jeg egentlig godt kan give fru Ingerlise Koefoed ret – jeg gad vide, om vi i virkeligheden er så uenige, som det ser ud til. Jeg føler bestemt ikke, at der er nogen, hverken i mit ministerium eller i finansministeriet, der har ført disse forhandlinger, som har ønsket at stå hårdere på noget end højst nødvendigt. Det er bl.a. derfor,